



★ **Qui som?**

Estudiants En Lluita som el grup estudiantil d'En Lluita. Participem en el moviment estudiantil contra Bolonya i per una universitat realment pública al mateix temps que busquem vincular les lluites dins la universitat amb les que succeeixen al conjunt de la societat. Volem aprendre de les lluites passades i de les idees revolucionaries per poder ajudar a construir les resistències actuals.

★ **Dins el moviment**

Formem part del moviment estudiantil i l'impulsem en tot el possible. El moviment en el seu conjunt és l'únic que té la capacitat per aturar els atacs, però les organitzacions que hi participem podem ajudar-lo a fer més fort.

Confluència amb la resta de lluites. El Pla Bolonya i l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) suposen la culminació de la transformació neoliberal de la universitat dissenyada per satisfer les necessitats del mercat. Aquests atacs de mercantilització s'estan donant a tota l'educació pel que és necessari ajuntar esforços amb els estudiants i professorat de secundària i primària. Al mateix temps fa falta unir les resistències amb els serveis públics també amenaçats amb la privatització.

Necessitem un moviment que combini la unitat i radicalitat. La unitat i l'amplitud del moviment és essencial ja que dona la possibilitat de mobilitzar al conjunt de l'estudiantat i d'eixamplar el moviment cap al professorat i treballadors. Les divisions dins el moviment només ens afebleixen en la nostra lluita i acaben beneficiant l'enemic principal. Al mateix temps, és necessari pujar la radicalitat per ser una pressió real envers els poders polítics i impedir que òrgans restringits de la universitat, a esquenes de la comunitat edu-

cativa, aprovin i implantin les mesures privatitzadores.

Per fer una lluita efectiva és necessària una connexió estatal. Hi ha un enemic comú que és la LOU i el Reial Decret de Graus pel que la lluita contra els atacs a la universitat pública no es pot quedar només en l'àmbit català, si bé aquest s'ha d'articular i enfortir.

★ **Per què Estudiants En Lluita?**

Creiem que les assemblees són i han de ser el cor del moviment estudiantil, per això hi participem i contribuïm a impulsar-les. Al mateix temps, creiem que és necessària l'existència d'un grup d'estudiants revolucionaris, que agrupi els i les activistes que vegin necessari no només lluitar contra el Pla Bolonya sinó també fer front a les retallades neoliberals al conjunt de la societat i que apostin per la superació revolucionària del capitalisme. Participar en el moviment estudiantil i en lluites concretes és fonamental, però també ho és fer-ho coordinats i en constant debat entre els que compartim una perspectiva que aspiri a canviar el sistema des de la base.

Realitzem xerrades i tallers de formació regularment per discutir sobre l'actualitat política i idees. Hem d'aprendre de la història i comprendre el sistema si volem acabar amb ell.

Editem el butlletí "Estudiants En Lluita" amb anàlisi sobre els atacs i resistències a la universitat i secundària, i amb informes de què està passant a universitats de la resta de l'Estat.

★ **Què defensem?**

Resistència. La crisi econòmica ens obliga encara amb més urgència a reaccionar contra el deteriorament de les condicions socials. Ens oposem a tots els atacs neoliberals que s'estan produint des de la l'educació fins al transport, la sanitat, l'habitatge o la precarietat laboral.

Contra el capitalisme. Tots aquest problemes no són aïllats. Són producte de la dinàmica del sistema global en el que vivim. El capitalisme, amb la seva lògica de competència i explotació, té la necessitat d'estendre's a costa de la vida diària a la classe treballadora. Des d'Estudiants En Lluita pensem que s'ha de desafiar el capitalisme en totes les seves manifestacions, des del neoliberalisme, la guerra, el racisme, el sexisme, l'homofòbia, l'opressió nacional o la destrucció del medi ambient.

Per una nova esquerra. La necessitat d'una nova esquerra combativa és cada vegada més urgent. Així doncs, hem d'estendre la unitat en l'acció, teixir ponts entre els moviments socials i l'esquerra organitzada i reforçar les lluites de base.

Estudiants i treballadors. Com estudiants tenim un paper a jugar en les diferents lluites i podem ser una punta de llança en la transformació de la societat. Els i les estudiants ja varem estar al capdavant de les lluites del maig del 68. Però al mateix temps, tindrem més capacitat per desafiar el sistema si confluïm amb la resta de lluites de la societat i amb la força material que tenen les mobilitzacions de la classe treballadora.

Per la revolució. Lluitem per les reformes, però no són suficients. Creiem que la única via per aconseguir una societat igualitària i democràtica és a través de l'emancipació de la classe treballadora en una revolució des de la base que acabi amb el sistema actual.

Organitza't amb Estudiants En Lluita!

Envia'ns un e-mail a estudiantsenlluita@gmail.com amb les dades següents o truca al 660 212 343.

>> Més info: <http://estudiantsenlluita.blogspot.com>

Vull rebre més informació d'Estudiants En Lluita Vull organitzar-me amb Estudiants En Lluita

Nom.....

Tel.....E-Mail.....

Deroguem la LOU i el Reial Decret

Del No a Bolonya a la vaga general

El moviment estudiantil comença l'any 2009 amb dos reptes sobre la taula. El primer, consistent en aturar el Pla Bolonya sorgeix de la voluntat de l'àmplia majoria de les i els estudiants expressada a través de les assemblees, les mobilitzacions i l'activitat dels sindicats. El segon repte és imposat pels esdeveniments socials, polítics i econòmics que caracteritzen el nostre present. Doncs si bé és cert que la crisi econòmica està despuntant els mites del liberalisme i deixant al descobert l'explotació salvatge del sistema capitalista, la resistència que genera el cost social de la crisi resta lluny de poder demostrar avui en dia un desafiament contundent a la lògica del capital. Per contra, el moviment estudiantil pot jugar un paper clau en aquesta conjuntura, animant a àmplies capes i moviments socials a passar a l'acció. És de sobres coneguda l'experiència del 68, de la Transició espanyola o de la lluita contra el CPE (contracte del primer treball) de les universitats franceses l'any 2006.

Al primer quadrimestre les assemblees varen capgirar la vida ordinària de les facultats catalanes. Les tancades i les ocupacions es van estendre arreu del territori. Les diferents universitats, però, varen seguir ritmes i intensitats molt desiguals i, sovint, la coordinació era deficient o inexistent.

Les vacances de nadal i els exàmens han paralytitzat, com tots els anys, la vida de les assemblees de facultat. Tot i això la tancada del rectorat de la UB ha aconlhit més d'un centenar d'activistes de diferents universitats que han volgut seguir construint el moviment durant un període històricament desmobilitzador. Aquest fet, sense massa precedents, ens pot donar una idea de la salut del movi-



Multitudinària assemblea d'estudiants decideix ocupar indefinidament el rectorat de la UB

ment estudiantil. L'espai de la tancada ha permès dotar al moviment d'eines que reforçaran i amplificaran la nostra lluita al segon quadrimestre. La xarxa de barris, la xarxa d'instituts i el contacte amb els moviments socials són projectes que han nascut amb aquesta intenció expressa i demostren altre cop l'avanç qualitatiu que ha fet el moviment estudiantil respecte altres períodes de mobilització.

L'experiència del primer quadrimestre ha demostrat que les ocupacions i les aturades de classe són una de les eines més efectives que tenim a les nostres mans. La vaga general és doncs l'horitzó cap el que hauríem d'avançar si volem fer efectives les nostres reivindicacions, aturar el pla Bolonya i la mercantilització de la universitat pública. Aquest objectiu necessita d'un moviment radical i massiu

que només pot complir ambdues condicions si calibra tàcticament l'estratègia general al pla real i concret de cada facultat. Fer créixer les assemblees amb la propaganda i radicalitzar-les amb el discurs i la crítica; oblidar una de les tasques ens convertiria en una massa passiva o en una minoria radicalitzada, dues fórmules que ja s'han demostrat insuficients en la nostra lluita contra Bolonya. Cal dissenyar una estratègia general pel conjunt del moviment estudiantil de forma urgent si volem plantejar una Vaga indefinida per derogar la LOU. La trobada d'assemblees dels dies 21 i 22 de febrer pot representar un punt d'inflexió en aquest sentit.

A curt plaç el primer repte que hauríem de plantejar-nos consisteix en guanyar el debat ideològic a les facultats, "la

correlació de forces” de la que parlava el revolucionari italià Gramsci. Una àmplia majoria dels estudiants de cada facultat a de dir “no al pla Bolonya”. L’assemblea ha de canalitzar aquest posicionament, ha d’esdevenir un centre de difusió informativa i formativa sobre el procés de Bolonya a l’hora que ha de vertebrar les formes de resistència al Pla. La radicalització esperada vindrà sovint no només dels grans discursos ideològics que es bolquin a les assemblees, sinó del propi desenvolupament dels esdeveniments. El frustrat diàleg amb les administracions que molts havien cregut viable per resoldre el conflicte o la repressió policial portada a terme a la Pompeu o l’Autònoma són exemples de com la pròpia realitat es despulla als ulls d’aquells que l’intenten transformar.

La involucració de nous companys i companyes a les assemblees serà clau per fer créixer quantitativament i qualitativament el moviment estudiantil i els seus òrgans de resistència - les comissions ofereixen, en aquest sentit, un espai idoni perquè la gent amb menys confiança faci un pas endavant-. Aquesta metodologia és vital perquè les assemblees no es converteixen en guetos ultrapolititzats sense influència real a la facultat; cal incorporar gent nova per ser més forts, però també per ser més democràtics, més representatius i per no perdre de vista la consciència política i les aspiracions de la gran massa d’estudiants. D’altra banda les comissions també són essencials per materialitzar les idees bolcades a l’assemblea.

Un tercer punt cabdal és reforçar la

coordinació de les diferents facultats a través de la Coordinadora d’assemblees d’Estudiants (CAE). Equilibrar els ritmes i reforçar les assemblees més modestes serà necessari per construir la unitat real de les assemblees de facultat, la unitat del moviment. El tòpic de que la unió fa la força no és baladí. Hauríem d’eixamplar, en aquest sentit, els marcs de coordinació i reforçar poc a poc el nivell català, l’estatal i l’europeu. La vaga del dia 12 és de fet resultat de la coordinació, encara embrionària, a nivell estatal. La trobada a Burgos del Març i la trobada a Lovaine a l’abril permetran enfortir aquests marcs.

Analitzar amb profunditat el primer quadrimestre d’aquest curs i conèixer mobilitzacions estudiantils d’altres èpoques o d’altres territoris ens ajudarà a ser més forts, ens permetrà construir el moviment des de una intel·ligència col·lectiva que acumuli l’experiència històrica.

Participar amb altres moviments socials i crear els nostres propis mitjans de comunicació i difusió a través de la xarxa de barris i la xarxa d’instituts no només reforçarà el moviment estudiantil, de retruc contribuirà a fer més grans les esclertes del sistema. Els estudiants també treballem, també lloguem pisos, també mengem, també paguem el preu del transport... els estudiants som precaris. La lluita anticapitalista no ens és aliena i ara tenim la possibilitat de contribuir enormement a capgirar el curs històric. Aturar el pla Bolonya és la millor aportació que podem fer per començar a canviar el món.

Estudiants En Lluita

REPRESSIÓ A LA UAB

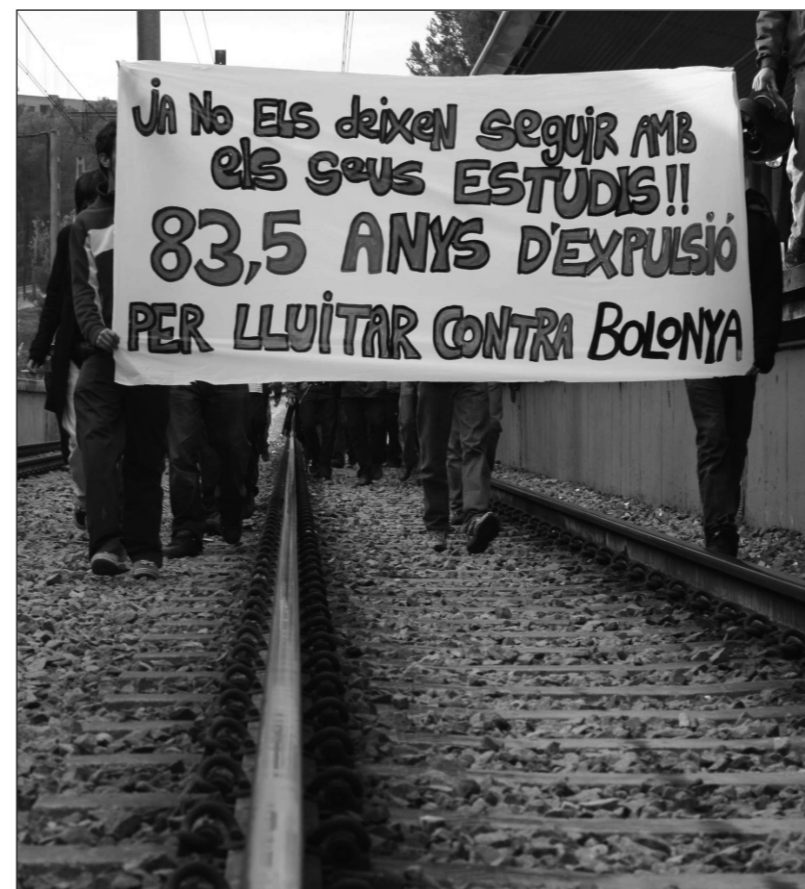
En un sistema com el nostre, construït sobre la injustícia social, és habitual que esclatin conflictes entre sectors organitzats de les classes oprimides i els garants del sistema; els Estats amb els seus cossos armats, lleis i burocràcia. Quan la “pau social” es veu sacsejada per una lluita, els gestors locals del sistema acostumen a respondre en funció de moltes variables, les més importants són la massivitat, persistència i radicalitat de la protesta:

Quan la lluita és poc organitzada i no connecta amb sectors amplis, la primera opció és ignorar el problema i que s’extingeixi sol. Ara bé, quan la veu de l’establishment es veu constantment deslegitimada i la lluita s’escampa, aquest ha de respondre. Una via per solucionar el conflicte és fer reformes per satisfer les demandes populars. Però aquesta opció sovint és l’última que barallen; abans es procedeix al bloqueig informatiu i a la criminalització, així es prepara el terreny per a la repressió (persecució policial, sancions i multes, presó, tortura...), amb

la qual intenten atemorir les activistes i que abandonin la lluita.

La lluita contra Bolonya (que començà el 2000 contra l’informe Bricall i després contra la LOU), un dels més destacats moviments socials a l’Estat, ha viscut aquestes tres “solucions”. Entre 2002 i 2007, fase de caiguda del moviment estudiantil, la reacció davant les mobilitzacions era d’indiferència o bé intranquil·litat moderada; a partir de 2008, quan el moviment feu un salt qualitatiu, la reacció canvià: ara l’oscil·lació es troba entre algunes petites reformes del model i la repressió sistemàtica.

A la Universitat Autònoma de Barcelona, els seus dirigents han apostat exclusivament per aquesta última. Després de vagues amb un 90% de seguiment, manifestacions multitudinàries, tancades pel deute multimilionari de la UAB, així com el requeriment d’un debat públic i referèndum sobre els nous graus; la resposta ha estat la violència física contra una manifestació pacífica (amb més de 60 ferits), difamació i manipulació, retirada de beques i ajuts a activistes i col·lectius i,



Estudiants de la UAB ocupen les vies del tren en protesta per l’expulsió dels seus companys

finalment, l’ús d’un reglament franquista per sancionar 29 estudiants i expulsar-ne 6. La situació concreta dels expedientats de la UAB ara es troba encallada, pendent de la reso-

lució d’un tribunal administratiu i de les mobilitzacions del segon semestre. Però de tot plegat n’hem tret algunes coses, sobre la repressió: Mentre hi hagi lluites socials,

aquesta és una realitat indefugible i l’hem d’assumir, no de forma derrotista, sinó estratègicament a la seva funcionalitat, perquè està dissenyada per danyar els individus seleccionats, per crear paranoia repressiva a l’entorn de les represaliades: confusió, desconfiança mútua, desorganització, inacció... i alhora espantar nous activistes per l’ambient de persecució.

El poder establert, amb mitjans d’exercir la violència en total impunitat, empra la persecució política precisament quan el moviment guanya posicions en el seu xoc d’interessos contra ell. Així, el que emana de la propaganda oficialista no ens ha d’entrebolicar les conviccions, quan el moviment és massiu i sòlid, la repressió ens clarifica l’encert de la ruta seguida, fins el punt que les nostres idees i arguments només poden ser “refutats” per la violència instituïda.

Com he dit al principi, en el transcurs d’una lluita social hi ha diferents etapes, i la més dura té el nom de repressió, però l’última en té un de ben diferent, que és el de victòria.

Guifré Bombilà,
membre d’Estudiants En Lluita
i expulsat de la UAB

COORDINACIÓ ESTATAL

“Són les assemblees de base, independents i sobiranes, el mitjà d’organització que adoptem perquè s’atenguin les reivindicacions que duem durant un llarg temps defensant per a l’obertura d’un debat des del qual puguem definir el model d’universitat que volem”.

El 12 i 13 de desembre del passat 2008 es va convocar a València una trobada estatal per a coordinar les lluites de les assemblees d’estudiants a nivell estatal contra l’Espai Europeu d’Educació Superior.

Totes les assemblees que hi van assistir, una representació àmplia del territori espanyol, van exposar tota la feina feta en el darrer any. Tot i les diferències, d’anys d’experiència, d’activitat en els darrers mesos, de forces, de nombre, de realitats locals, poc a poc es van perfilar els objectius que havien perseguit les diferents lluites i es van aglutinar en els mateixos tres punts que

defensem; un referèndum vinculant per aturar el procés, a través d’una mortòria del Pla de Bolonya i l’aplicació de la LOU, sempre des de la garantia que els nostres companys i companyes (també a Madrid i a València) deixaran d’estar represaliats. En aquest punt, l’estratègia conjunta es va mostrar senzilla; coordinar les diferents accions per a que cada assemblea, partint de la seva realitat local i del seu propi ritme, vagi augmentant la intensitat de la lluita i assolint objectius concrets. La primera d’aquestes noves actuacions conjuntes és la setmana de lluita que comença el 12 de març i que obrirà una primavera que s’escalfa cada cop més. És només des de l’articulació de totes aquestes resistències, des del treball conjunt i de base, que aturarem la LOU.

Estudiant d’antropologia UB Raval
Membre de la comissió de contingut CAE

XERRADA-DEBAT // La lluita contra el capitalisme i les privatitzacions: del no a bolonya a la crisi del sistema

>> Rectorat Ocupat UB (Pl. Universitat): 27 de febrer a les 19’30h amb Josep Garganté (treballador de TMB i membre del Comité de Conveni), Roser Vime (membre d’Estudiants En Lluita) i Guifré Bombilà (membre d’Estudiants En Lluita i expulsat AUB).



Llegeix l'Heura!
la resistència que s’estén
Cada mes anàlisi polític, idees i alternatives front un sistema en crisi.
L'Heura, revista d'En Lluita
(www.enlucha.org)

TREBALLADORS I ESTUDIANTS EN FRONT LA CRISI

El passat més de desembre els treballadors de TMB varem fer una assemblea amb més de nou-cents companys al rectorat ocupat; de fet, ja el curs passat varem tenir l’ocasió de manifestar-nos conjuntament amb vosaltres. Els treballadors de TMB entenem que l’atac a la universitat pública està connectat molt directament amb l’atac als transports públics i les condicions laborals dels seus empleats.

Per aquest motiu hem anat cercant aliances amb els estudiants i altres sectors socials afectats per la precarietat i la privatització. Aquest atac a les condicions de vida prové de les ansies neoliberals de desballestar l’estat del benestar. El sistema capitalista sempre prioritza l’afany de beneficis per sobre de les necessitats humanes més bàsiques com la sanitat, l’educació o la vivenda, i mai té escrúpols per deixar famílies sense sus-

tent econòmic si considera que l’empresa on treballen no genera prous beneficis. El capitalisme genera aquest constant desgast a les condicions de vida de l’àmplia majoria de la societat; per tant, partir d’aquesta base social serà la millor manera d’aturar la lògica del capital, poder anteposar les persones als beneficis.

Som molts els afectats, però qui pot realment aturar el sistema? Són moltes les lluites i mobilitzacions que acaben extingint-se sense cap victòria material. Totes les protestes generen consciència però poques es conclouen victorioses. Els treballadors tenim una qualitat específica que ens permet paralitzar d’arrel el capitalisme. Aturar la producció representa pels capitalistes la negació del seu poder: sense productes no hi ha vendes, no hi ha benefici, no hi plusvàlua.

Tots els que venem les nostres hores

de vida a canvi d’un salari tenim aquest poder. Ja sigui a la SEAT, als autobusos o als menjadors escolars, nosaltres fem avançar el món, si fem vaga no es fabrica cap cotxe, no es transporta cap ciutadà amb autobús, cap escola pot oferir servei de menjador. Com deia un cartell del maig del 68 “je travaille, tu travailles, il travaille, nous travaillons, vous travaillez, ils profitent”(ells es beneficien).

Combinar les reivindicacions polítiques del moviment estudiantil, del feminista, de l’ecologista... amb les reivindicacions econòmiques dels treballadors i el seu potencial antisistema pot ser la millor manera de que tots sortim guanyant, de que paralitzem d’una vegada per totes la lògica del benefici capitalista.

Josep Garganté,
treballador d’autobusos de TMB i
membre del Comité de Conveni.